

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ (Ματθ. 25, 31-46)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Καλόβατο, στις 3/2/2003)

Τα χαζόλογα εμποδίζουν τον δρόμο προς τον ουρανό

Ένα μεγάλο ερώτημα μένει μέσα στην ψυχή όλων των ανθρώπων: Θα γίνει η δευτέρα Παρουσία; Θα κριθούμε; Υπάρχει αιώνια ζωή; Τι γίνεται μετά τον θάνατο; Άμα το πιστεύαμε καλά ότι υπάρχει αιώνια ζωή, δεν θα κάναμε ποτέ μας αμαρτία. Δεν θα προτιμούσαμε ποτέ τα επίγεια από τα επουράνια. Δεν θα αφήναμε ποτέ το μυαλό μας, να φεύγει από τον Χριστό. Λέει ο Χριστός: «τι ωφελήση άνθρωπον εάν κερδίση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχή αυτού;» Και μάλιστα όταν η ζημία είναι αιώνια; Χωρίς δυνατότητα διόρθωσης. Χωρίς τέλος.

Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο; Πόσο λογικό είναι. Πόσο βαθειά πρέπει να το σκεπτόμαστε. Αλλά να. Ο σατανάς, μέσα στο καλό χωράφι του Θεού, τις ψυχές μας, σπέρνει ζιζάνια. Κακό σπόρο. Ποιός είναι ο κακός σπόρος; Οι εξυπνάδες του τύπου: «Ε!.. Θα γίνει δευτέρα Παρουσία; Υπάρχει αιώνια ζωή;». Και κάτι ανάλογα χαζόλογα για τα οποία μερικοί καμαρώνουν. Και καμαρώνουν για την απώλεια της ψυχής τους. Για τον αιώνιο θάνατό τους.

Αδελφοί. Είναι αυτονόητο, ότι την σημερινή ημέρα θα την διαδεχθεί μια άλλη. Έτσι νομίζουμε. Αλλά θα ρθει μια μέρα, που δεν θα την διαδεχθεί καμία άλλη. Γιατί θα ανατείλλει η μεγάλη ημέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τότε που θα έλθει να κρίνει τον κόσμο. Και ονομάζεται μέσα στην Αγία Γραφή «ογδόη ημέρα». Ημέρα που δεν έχει τέλος. Που δεν θα την διαδεχθεί καμία άλλη μέρα. Όσο είναι πραγματικότητα ότι βλέπουμε τον ήλιο, τα δένδρα, τα άστρα, τις πέτρες, άλλο τόσο η μάλλον ασύγκριτα περισσότερο είναι πραγματικότητα, ότι θα έλθει η αιώνια ζωή και η παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού στον κόσμο.

Γιατί αδελφοί μου; Πρώτα από όλα, γιατί μας το έχει πει ο Χριστός.

Και μετά γιατί όταν ανοίξουμε τα μάτια μας, όχι του σώματος, αλλά της ψυχής, θα δούμε ότι η αιώνια ζωή, είναι η πιο μεγάλη πραγματικότητα στον κόσμο.

Το κριτήριο είναι τα έργα μας και η καρδιά μας

Θα ρθει ο λοιπόν Χριστός. Θα καθίσει στο θρόνο Του και θα βρεθούμε όλοι μπροστά Του. Και τότε ο Χριστός θα μας χωρίσει τους δίκαιους από τους αμαρτωλούς με την ευκολία που χωρίζει ο τσοπάνος τα πρόβατα από τα κατσίκια. Και θα τάξει τους μεν στα δεξιά και τους άλλους στα αριστερά. Τότε αγαπητοί αδελφοί, θα αρχίσουμε να θυμόμαστε εκείνα που τώρα ξεχνάμε. Δηλαδή:

-Τι σχέση έχει το θέλημα του Θεού, με την αιώνια ζωή και με την ψυχή μας.

-Τι σχέση έχει η ορθοστασία μέσα στην Εκκλησία και η προσευχή, με την αιώνια ζωή.

-Τι σχέση έχει η Θεία Κοινωνία με την σωτηρία.

Τότε οι εξυπνάδες θα πάνε στο σκουπιδοντενεκέ. Και τότε θα καταλάβουμε ότι κινδυνεύουμε και εμείς να πάμε στο σκουπιδοντενεκέ, μαζί με τις εξυπνάδες μας, γιατί χάσαμε τις ευκαιρίες που μας έδωσε ο Χριστός στην επίγεια ζωή μας, για να κάνουμε το θέλημά Του και να πάμε στον Παράδεισο. Πόσο θα το θέλαμε εκείνη ημέρα να έχει πάθει ο Χριστός αμνησία. Να μην θυμάται τι κάναμε. Ή έστω να μας δώσει αμνησία. Να μην θελήσει να μας δικάσει.

Αλλά αδελφοί μου, δεν μπορεί να μην μας δικάσει. Γιατί; Γιατί όλη μας τη ζωή παλεύουμε ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Και πώς παλεύουμε; Με τον πιο παλιανθρωπίστικο τρόπο. Δηλαδή; Το καλό, το θέλουμε να μας το κάνουν όλοι. Εμείς όμως είμαστε ακριβοί στο να το κάνουμε στους άλλους. Έχουμε αξίωση και να μας βοηθήσουν και να μας συμπαρασταθούν και να μας χαμογελάσουν. Και όταν το απολαμβάνουμε, τι χαρά που βρίσκει η καρδιά μας! Από την άλλη μεριά, όταν έρχεται η ώρα να το κάνουμε το καλό, είμαστε ακριβοί. Νομίζουμε πως θα μας γδάρουν.

Αυτή είναι η ταλαιπωρία. Άμα το σκεφθεί κανείς αυτό, το βλέπει ότι η καρδιά του γυρεύει να αποκατασταθούν τα πράγματα με την παρέμβαση του Θεού. Και το καλό και το κακό να πάρει στη ζωή τού κόσμου και στις συνειδήσεις όλων, την αξία που πρέπει να έχει. Και κάθε φορά που βλέπουν οι άνθρωποι να τιμωρείται ένας κακός, για κείνα που έκανε, λένε: «Εδώ είναι ο Παράδεισος εδώ είναι και η κόλαση. Έτσι έπρεπε».

Μόνο που από αυτό τον κανόνα εξαιρούμε τον εαυτό μας πάντα.

Θα καθίσει ο Χριστός στο θρόνο Του θα χωρίσει τους ανθρώπους και θα εξαγγείλει το κριτήριο με το οποίο θα κρίνει τον κόσμο: «Δεν σας κρίνω εγώ» θα πει. «Μόνοι σας κριθήκατε. Επέинаσα και ουκ εδώκατέ μοι φαγείν. Εδίψασα και δεν μου δώκατε νερό. Ήμουνα ξένος, δεν μου είπατε “έλα να σε φιλοξενήσουμε”. Ήμουνα άρρωστος, δεν ήλθατε να με δείτε. Ήμουνα στη φυλακή και δεν κάνατε τον κόπο να μου δείξετε ότι με συμπονάτε». Θέλει να μας πει ο Χριστός, ότι τελικά θα δικαστούμε, γιατί εμείς δεν θελήσαμε να βάλλουμε στην καρδιά μας το θέλημα του Θεού. Και δεν αγωνιστήκαμε να κάνουμε ούτε τις πιο μικρές αυτονόητες καλωσύνες». Τι είναι να επισκεφθείς τον άρρωστο, να του χαμογελάσεις και να του πεις «περαστικά». Αυτά λέει ο Χριστός είναι που θα μας κρίνουν. Δηλαδή τι μας ζητάει; Πλατιά καρδιά.

«Χριστέ μου», θα πουν οι δίκαιοι, «πότε σε βοηθήσαμε, πότε σου δώσαμε νερό, πότε φαί, πότε σε είδαμε άρρωστο;». Απαντάει ο Χριστός: «Ο,τι εποιήσατε ενί των αδελφών μου, εμοί εποιήσατε». Για μένα το κάνατε. Όποιος κάνει το καλό, από την αγάπη του Χριστού το κάνει. Επειδή μας έδωσε ένα μήνυμα: Ότι ένας είναι ο Πατέρας μας και όλοι είμαστε αδέρφια. Τον αδελφό σου δεν πονάς; Στον αδελφό σου δεν δίνεις ψωμί; Τι είσαι; Θηρίο; Και μάλιστα εμείς οι χριστιανοί, είμαστε δυό φορές αδέρφια.

Όχι μόνο γιατί μας εδημιούργησε ο ίδιος Πατέρας Θεός, αλλά και γιατί βγήκαμε από την ίδια μήτρα, από την αγία κολυμβήθρα. Και είμαστε αυτάδελφοι με την Παναγία, με τον απόστολο Πέτρο, με την αγία οσιοπαρθενομάρτυρα Παρασκευή. Αλλά και με κείνο το ρεμάλι, που καμιά φορά έτσι λέμε κάποιον περιθωριακό της κοινωνίας. Και με κείνον αυτάδελφοι είσαστε.

«Ότι εποιήσατε ενί των αδελφών μου τούτων των ελαχίστων». Ελαχίστων ηθικά, όχι σε χρόνια, ούτε σε αξιώματα. Αλλά εκείνων που τους θεωρούμε τιποτένιους. Αν τους κάνετε οποιαδήποτε καλωσύνη, σε μένα το κάνατε, λέει ο Χριστός.

Ο άγιος Μαρτίνος και η χλαίνη του

Την εποχή του αγίου Κωνσταντίνου, ήταν ένας στρατιώτης που τον έλεγαν Μαρτίνο. Ο Μαρτίνος, ήταν καλός χριστιανός. Στη Φραγκιά ζούσε. Κάποτε συνάντησε ένα φτωχό, χειμώνα καιρό, με παγερό κρύο, που όντας περίπου γυμνός, έτρεμε ολόκληρος. Ο άγιος Μαρτίνος, έβγαλε την χλαίνη, που την είχε για να τυλίγεται μέσ' στο χειμώνα και να μπορεί να κοιμηθεί ακόμη και πάνω στο χιόνι και την έδωσε στο φτωχό να την φορέσει για να ζεσταθεί. Και γύρισε ο Μαρτίνος στο στρατόπεδο χωρίς χλαίνη. Αλλά όταν έπεσε να κοιμηθεί

έστρεφε σαν σουγιάς από το κρύο, χωρίς να μπορεί να κλείσει μάτι. Και για μια στιγμή, βλέπει μπροστά του τον Χριστό, να φοράει την χλαίνη του. Ο Χριστός άνοιξε το άγιο στόμα Του και του είπε:

- Μαρτίνε, σε ευχαριστώ που με έντυσες σήμερα. Και εγώ θα σε ντύσω με τη δόξα μου.

Και τον έντυσε με τη δόξα Του, γιατί είναι ο μεγαλύτερος άγιος στο δυτικό κόσμο από την εποχή που ήταν ακόμη όλοι ορθόδοξοι.

Σύντριψε το κακό που φωλιάζει μέσα σου

Συνεχίζει το Ευαγγέλιο: Θα γυρίσει έπειτα ο Χριστός στους αμαρτωλούς και θα τους πει: «Πορεύεσθε απ' εμού οι κατηραμένοι. Επέίνασα και ουκ εδώκατέ μοι. Εδίψασα δεν με ποτίσατε, ξένος ήμουν δεν μου χαμογελάσατε και δεν με ευχηθήκατε ούτε όταν ήμουν άρρωστος, ούτε όταν ήμουν στη φυλακή». Θα πουν εκείνοι: «Πότε σε είδαμε Κύριε; Πού σε είδαμε; Δεν σε καταλάβαμε ποτέ μας;». Και όταν τους είπε πως ό,τι δεν κάνατε στους αδελφούς σας τους ελαχίστους, ούτε σε μένα το κάνατε, σημασία δεν έδωκαν. Γι' αυτό «απελεύσονται ούτοι, με τέτοια μυαλά, εις κόλασιν αιώνιον. Οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον».

Τι περισσότερο θέλουμε για να καταλάβουμε ότι η ημέρα της δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου, θα είναι η μεγαλύτερη δόξα του καλού στον κόσμο και η χειρότερη κατάκριση του κακού, που είναι εδώ μέσα στην καρδιά. Όχι έξω. Γι' αυτό όταν βγάζουμε το κακό από μέσα μας το έχουμε συντρίψει και έχουμε γίνει άξιοι της Βασιλείας του Θεού.

Πότε το συντρίβουμε; Όταν μιμούμαστε τη μετάνοια του ληστή, που σε όλη του τη ζωή ήταν παλιάνθρωπος. Και δύο λεπτά πριν πεθάνει, νίκησε το κακό μέσα του και είπε: «Μνήσθητί μου Κύριε, εν τη Βασιλεία σου. Όλη μου η ζωή ήταν λάθος. Τώρα θέλω να είμαι κοντά σου».

Και ο πολυεύσπλαγχνος Θεός τον πήρε πρώτο στη Βασιλεία του.

Δευτέρα Παρουσία: έκφραση θείας ευσπλαγχνίας

Τι είναι η δευτέρα Παρουσία; Η φανέρωση της μεγάλης ευσπλαχνίας του Θεού. Είναι η μέρα που θα θριαμβεύσει το καλό και κάθε άνθρωπος που έκανε «τοσουλάκι καλό» και αγάπησε «τοσουλάκι» το καλό, θα πάει στη Βασιλεία του Θεού.

Θα πάρει δηλαδή ο Χριστός αυτά τα ψευτοπετραδάκια που χτίσαμε και θα μας τα γυρίσει διαμάντια και στολίδια στην αιώνια ζωή. Θα μας τα γυρίσει δόξα αιώνια, άφθιτη, δόξα που θα την καμαρώνουν οι άγιοι και οι άγγελοι του Θεού.

Ας προσπαθήσουμε να κάνουμε εδώ τον πόνο του Χριστού, πόνο δικό μας, για το καλό το δικό μας και όλου του κόσμου.

Για να απολαύσουμε την χαρά της αιώνιας ζωής. Αμήν.-